

Arrest

nr. 320 772 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 9 april 2024 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 13 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoeker op 17 november 2022 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië, op 24 november 2022 in Slovenië en op 14 maart 2023 in Duitsland.

1.3. Op 27 februari 2024 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Kroatische, de Sloveense en de Duitse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Duitse autoriteiten stemden op 28 februari 2024 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 maart 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaarte heten(1):

naam: N.(...)

voornaam: J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N.(...), J.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi is, diende op 13.02.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van een UNHCR document uit Mozambique voor met nummer 45815H00845/93111, afgegeven op 16.04.2015 door het UNHCR. Verder legde hij een originele Burundese identiteitskaart voor met nummer 020187654, afgegeven op 16.08.2022 door de Commune Mukaza. Als laatste legde hij een originele verblijfskaart van Mozambique voor met nummer 458-00014626, afgegeven op 05.04.2021 door de Republiek Mozambique en geldig tot 05.04.2024.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 17.11.2022, in Slovenië op 24.11.2022 en in Duitsland op 14.03.2023.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 23.02.2024. De betrokkene stelt wettelijk gehuwd te zijn en twee minderjarige kinderen te hebben. Zijn partner en kinderen bevinden zich in Mozambique en vergezellen hem niet in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Burundi verlaten te hebben op 04.03.2015 en door Tanzania naar Mozambique gereisd te zijn. De betrokkene verklaart van 2015 tot in 2022 in Mozambique verbleven te hebben om nadien door Tanzania naar Burundi te reizen. Op 05.10.2022 stelt hij Burundi verlaten te hebben en hij reisde in oktober 2022, volgens zijn verklaring, door Ethiopië, Turkije, Servië en Bosnië gereisd te zijn. Hij stelt in november 2022 aangekomen te zijn in Kroatië. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken in Kroatië genomen werden op 17.11.2022. De betrokkene verklaart Kroatië na een nacht uit Kroatië vertrokken te zijn en naar Slovenië gereisd te zijn. Hij stelt er in november 2022 aangekomen te zijn en zijn vingerafdrukken werden er volgens de Eurodac-resultaten genomen op 24.11.2022. Hij stelt er drie à vier maanden verbleven te hebben. Vervolgens stelt hij in maart 2023 door Italië en Zwitserland naar Duitsland gereisd te zijn. Hij verklaart er in maart 2023 aangekomen te zijn. Zijn vingerafdrukken werden er op 14.03.2023 genomen. De betrokkene verklaart er 10.02.2024 vertrokken te zijn en de volgende dag in België aangekomen te zijn.

Op 27.02.2024 werden de Duitse, Sloveense en Kroatische autoriteiten verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 28.02.2024 2023 stemden de Duitse instanties met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de grenspost van Aachen/Süd – Raeren of via de luchthaven van Frankfurt/Main (FRA). Het eerste

aanmeldcentrum ("Erstaufnahmeeinrichtung") waar de betrokkene zich na de transfer naar Duitsland moet aanmelden, bevindt zich op het volgende adres: EAE Bochum, Gersteinring 50, 44791 Bochum. De betrokkene is in Duitsland gekend met de volgende identiteiten: NTIBIGARURA, Job, °25.11.1982/Nyakabiga, Burkina Faso; NTIBIGARURA, Joachim, °25.11.1982/Bujumbura, Burundi.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in het bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Duitse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico

loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij een veilig land zocht waar hij bescherming kan krijgen. De betrokkene stelt ziek te zijn en ook medische zorgen te zoeken. Hij stelt verder een beetje Frans te spreken en zich hier te kunnen integreren. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht aan Duitsland omdat er daar enkele Burundezers waren die hem bedreigen. Hij stelt te vrezen

voor zijn veiligheid in Duitsland. Hij stelt verder moeilijk toegang gekregen te hebben tot de medische zorg. Vervolgens stelt hij geen Duits te spreken.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene zich veilig voelt in België en een beetje Frans spreekt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We herhalen dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

De betrokkene stelt in Duitsland problemen te hebben met enkele Burundezers in Duitsland. Betreffende de vermeende problemen van de betrokkene met deze Burundezers, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties. De betrokkene laat na te verduidelijken of hij bescherming nodig had of kreeg van de Duitse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De Duitse instanties stemden op 28.02.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Duitsland.

Duitsland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller e.a., “Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2022 update, laatste update op 06.04.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA/DE_2022update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terechtkomen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, pagina 64).

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers’ Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnacheinweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen achter dat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, pagina 112).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt buikpijn te hebben en niet goed weet wat er scheelt. Daarom heeft hij een onderzoek (echo) gepland in het ziekenhuis. De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene stelt moeilijk toegang gekregen te hebben tot de medische zorg in Duitsland. Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van “acute ziektes of pijn”, in dewelke “noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief

medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes.” (AIDA-rapport, pagina 142). Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere “noodzakelijke preventieve medische check-ups” aangeboden (AIDA-rapport, pagina 121- 122).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze “standaard” sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die hielden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDArapport, pagina 142).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten (4).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)”

1.6. Verzoeker diende tegen de thans bestreden beslissing op 9 april 2024 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer RvV 313 493.

1.7. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 15 mei 2024 een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn. Ook tegen deze beslissing stelde verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder rolnummer RvV 319 422.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 januari 2025 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker diende tegen deze beslissing bij de Raad een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer CCE 331 305.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad op 9 april 2024 ingediende schorsingsberoep, dat op heden nog hangend is en werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 maart 2024 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Overwegende dat bij beslissing van 14/1/2025 de verwerende partij over wenst te gaan tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, beslissing die betekend werd aan verzoekende partij op 14/1/2025 , waarop verzoekende partij aangehouden werd en overgebracht werd naar het gesloten centrum

Dat het behandelen van het verzoekschrift tot schorsing volgens de gewone procedure niet zal toelaten om tijdig een arrest te verkrijgen voor een repatriëring die imminent is;

Dat de DVZ immers aan verzoeker een beslissing betekende volgens dewelke aan een eerder BGV opnieuw uitvoering gegeven zal worden.

Voor verzoekster dient deze beslissing geassimileerd te worden aan een verwijderingsbeslissing.

Verzoekster meent dat dit des te meer het geval is nu de verwerende partij gehouden is een analyse te doen op mogelijke schendingen of risico's op schendingen van o.m. art.3,6,8 en 13 EVRM op het ogenblik dat er tot repatriëring overgegaan zal worden.

Dat het verzoekschrift is ingediend binnen de vijf dagen vanaf deze beslissing, wat binnen de wettelijke termijn is; Dat inderdaad rekening gehouden moet worden met het feit dat de laatste dag van de termijn een zondag was, die automatisch verlengd wordt tot maandag.

Dat de verzoekster daarom duidelijk blij heeft gegeven van de nodige diligentie;

Dat er daarom moet worden geoordeeld dat de uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond, zeker gelet op het feit dat de repatriëring van de eiser imminent is en er iedere dag een reservatie kan worden gemaakt, gelet op de vrijheidsberoving van de verzoekende partij.

Overwegende dat de verzoeker daarom vraagt om het huidig verzoekschrift gegrond te verklaren.

Overwegende dat verzoeker meent dat er aanleiding is, in het kader van de voorlopige maatregelen over te gaan tot behandeling van zijn verzoekschrift in schorsing en annulatie van de gewraakte 26 QUATER beslissing, zijnde een beslissing van weigering van verblijf met bevel het land te verlaten van

Dat ingeval van schorsing/annulatie van de gewraakte beslissing er aanleiding is DVZ verbod op te leggen over te gaan tot repatriëring/overdracht van verzoekster, gelet op de mogelijke schendingen van hogere rechtsnormen.

Overwegende dat verzoeker meent dat de middelen die hij aanhaalde tegen de gewraakte 26 QUATER beslissing ernstig zijn. Dat zij eveneens en voor zoveel als nodig herhaald geacht worden ter ondersteuning van de vraag tot versnelde behandeling van zijn verzoekschrift.

Dat hij deze hieronder voor zoveel als nodig herhaalt en het voordeel vraagt van het dispositief van het door hem tegen deze beslissing ingediende verzoekschrift. : (...)"

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing weliswaar reeds werd getroffen op 13 maart 2024, maar dat verzoeker slechts sedert 14 januari 2025 wordt vastgehouden in het centrum voor illegalen te Vottem met het oog op zijn overdracht naar Duitsland. Verzoeker kan dus worden gevolgd in zoverre hij meent dat de tenuitvoerlegging thans imminent geworden is, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waardoor een gewone schorsing te laat zou komen.

2.2.1.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het gedinginleidend verzoekschrift van 9 april 2024 waarbij de (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

2.2.2.1. In een enig middel van zijn verzoekschrift van 9 april 2024 voert verzoeker de schending aan van de artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18.1, b) en 22 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van meneer N.(...) is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen:

"que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n°100 300 van 29 maart 2013),

En ook :

"en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle."(RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formelemotivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs »(RvS, 25 avril 2002, n°105.385). De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt om schreven:

«veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause »(RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision »(RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ;

«rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claey, no. 14.098, 29 april 1970) ; «le

devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening :

“1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven typeindeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken.

4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.”

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980:

“Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980:

“De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, in zonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

« Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

(hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgebrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

4.1 Systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem

Niet alleen heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met recente en objectieve informatie over het Duitse opvangsysteem, waaruit blijkt dat er systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem zijn, met een aanzienlijk tekort aan huisvesting en racistisch geweld bestaat waartegen de Duitse autoriteiten niet in staat zijn om migranten effectieve bescherming te bieden, maar heeft zij ook gedeeltelijk het rapport AIDA – Asylum Information Database – Country report : Germany, update – 2022 (AIDA-rapport) gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

De bestreden beslissing minimaliseert de gevolgen van de limiet van bewegingsvrijheid die een “residenzpflicht” is en zwijgt in dit verband over de moeilijkheden die worden veroorzaakt door de reiskosten, die een obstakel vormen voor de bewegingsvrijheid: “For example, the authorities provide asylum seekers in the AnkER centres with subsidised public transport tickets. However, residents in accommodation centres attached to AnkER centre (Dependancen) located outside the municipality of the competent AnkER centre – e.g. Schwandorf, located 38km from Regensburg, or Garmisch, located 90km away from Munich – are only provided with public transport tickets to travel to the competent AnkER centre for official appointments such as interviews with the BAMF. Applicants have to cover their own travel costs for any other appointments, including meetings with NGOs or doctors, that are not present in Dependancen. The set-up and location of the Dependancen therefore poses an additional barrier to asylum seekers’ access to essential services.³³⁰ In most Federal States, applicants need a special permission to travel to other parts of the state or to other parts of Germany (see Residenzpflicht above). (p.84)

“Following an initial period in a reception centre, asylum seekers are usually referred to accommodation centres or apartments in other places of residence (see Types of Accommodation). Some of these accommodation centres are located in remote areas without proper access by means of public transport. If the place of residence is located far away from the next town, travel costs to get there may also pose a serious problem in practice, since these costs would only be covered from public funds in exceptional cases. Accordingly, access to NGOs can be severely restricted under such circumstances. (p.69)

Bovendien stelt verwerende partij dat “het Aida-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initële en collectieve opvangcentra” (zie bestreden beslissing). Echter in de AIDA verslag worden de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland herinnerd. Deze tekortkomingen zijn door de massale instroom van migranten veroorzaakt.

In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

“Neither refugees nor beneficiaries of subsidiary protection are obliged to stay in reception centres or other forms of collective accommodation centres. However, in many places, particularly in the big cities, it often proves very difficult for beneficiaries to find apartments after they have been granted protection status.

Therefore, it has been reported that many beneficiaries stay in collective accommodation centres for long periods. This can pose a problem for municipalities since it is not clear on which legal basis they are staying in those centres and which institution has to cover the costs.

Some figures are available for the Federal State of Bavaria, but only for the situation in 2018: In Bavaria, 27.7% of persons living in accommodation centres in January 2018 were considered to be “false occupants” (Fehlbeleger), which is the bureaucratic term for persons who are allowed to leave the centres, but have not found an apartment yet. This refers to 8,330 beneficiaries of international protection (out of a total of 30,075 persons living in accommodation centres throughout Bavaria on 31 January 2018) who, in theory, were not obliged to live in this type of accommodation.

A study by the Federal Institute for Research on Building, Urban Affairs and Spatial Development published in October 2017 deals inter alia with the housing situation of beneficiaries of international protection in 10 municipalities throughout Germany. The main findings of this study include the following:

“Integration into the housing market does not equal integration into society: In municipalities in which the placement of refugees in the regular housing market succeeds, there is often a lack of prospects for suitable jobs and training positions. In addition, it is difficult for refugees to overcome distances to integration courses,

doctors, shopping facilities and friends, as they are dependent on public transport, which has shortcomings in rural regions. These factors complicate the sustainable integration of refugees into society... A tense housing market situation impedes the integration of refugees on the housing market: In large cities and university cities with tense housing markets, many refugees live in emergency and collective accommodation with no quality of living for long periods of time. The integration into the housing market is only successful to a certain extent and the construction of new social housing is progressing slowly. In many cities, the fluctuation reserves of the housing market are exhausted and the bottlenecks in part lead to a "black market" for finding accommodation in certain areas... Placement in flats is not generally better than housing in collective accommodation: The decentralized accommodation of refugees in flats contributes particularly to the integration into the housing market if the refugees can take over the rental agreements. In practice, it is not always an improvement over placement in collective accommodation. In some places the flats are occupied by many people who have not chosen to share rooms, bathroom and kitchen. The living standard is sometimes lower than in small hostels and privacy is severely limited". (p.176-177)

"Because different policies are pursued on regional and local level, it is impossible to make general statements on the standards of living in the follow-up accommodation facilities.

It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as "camps" by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs. While occupancy rates have improved in recent years, some aspects of collective accommodation centres continue to be identified as problematic by asylum seekers and NGOs. Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy.³⁶¹ According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals.

Concerns have also been raised around limited space and equipment for recreation, including for children, in some facilities. In some centres, no separate and quiet space is available for children, for example to do their homework for school.

Furthermore, many facilities lack qualified staff, thus highlighting the crucial role played by NGOs and volunteers, particularly regarding counselling and integration. A lack of communication between authorities and NGOs and/or volunteers has also been flagged problematic" (p. 115).

Deze tekortkomingen worden opnieuw benadrukt in het laatste AIDA 2022-rapport (beschikbaar op: <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>). Door een grote toestroom van internationale bescherming zoekers, met name als gevolg van de oorlog in Rusland en Oekraïne, zijn de opvangomstandigheden verslechterd, zo blijkt uit het laatste AIDA-rapport:

"Food is supplied in the initial reception centres and is usually served in canteens on the premises of the centres. In general, two or more menus are on offer for lunch and the management of the catering facilities tries to ensure that specific food is provided with regard to religious sentiments. Some, but not all initial reception centres also have shared kitchen space which enables asylum seekers to cook their own food; in AnKER centres, for instance, cooking is not allowed. Refrigerators for the use of asylum seekers are available in some initial reception centres, but this seems to be the exception. In some centres, the management does not allow hot water boilers for asylum seekers as this would be forbidden by fire regulations.

The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. Small cities like Herzogenrath in North Rhine-Westphalia, as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria and Aachen in North Rhine-Westphalia but also big municipalities like Berlin and Hamburg⁸⁰⁸ face difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 99% percent of the reception capacities were occupied at the end of September 2022. In Brandenburg, Mecklenburg-Vorpommern and Lower Saxony 80% are currently occupied. According to the administration of Berlin 10,000 additional places are required, 3,200 shall be built as emergency shelters in tents on the territory of the former airport Berlin-Tegel. Also the local administration of Augsburg, Bavaria claims that nearly all of the 67 accommodation centres are occupied and that the city is considering using sports facilities of local schools as emergency shelters. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local

authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers, they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties. The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role. According to the Minister of North Rhine-Westphalia, the statement of the Federal government that 4.000 federal properties shall be made available for additional accommodation facilities is misleading, since most of these properties are farmland and thus not suitable for

quick usage. In North Rhine-Westphalia, only 3 out of 39 proposed facilities by the Federal government are suitable for accommodating people.

As consequence of the overcrowding, the authorities seem to be overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding.

Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the "Königssteiner Schlüssel" to live in private accommodations since the end of January 2023. In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update). Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of non-functional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere. Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the nonfunctionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution seems to be again only temporary since the exhibition grounds are only available until the end of January. The local authorities hope that the infrastructure in the tents will be repaired by that time." (p.131-133)

Het laatste AIDA-rapport geeft ook aan dat het recht op kosteloze rechtsbijstand beperkt is, zodat aanvragers van internationale bescherming zelden worden bijgestaan tijdens hun verhoor: Legal assistance at first instance is not systematically available to asylum seekers in Germany. NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage. Consequently, asylum seekers are rarely represented by a lawyer at the initial stage of the asylum procedure and/or during the interview. (p.46)

Voor de rest van de procedure kunnen aanvragers van bescherming kosteloze rechtsbijstand krijgen, maar de toekenning van deze bijstand is voorwaardelijk:

During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer.

The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success.

This 'merits test' is carried out by the same judge who has to decide on the case itself and is reportedly applied strictly by many courts. Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings.

Furthermore, decision-making in the legal aid procedure may take considerable time so lawyers regularly have to accept a case before they know whether legal aid is granted or not. Lawyers argue that fees based on the legal aid system do not always cover their expenses. Thus, specialising only on asylum is generally supposed to be difficult for law firms. Most specialising in this area have additional areas of specialisation while a few also charge higher fees on the basis of individual agreements with clients. (p.47)

Uit een persartikel met als titel "Comment l'Allemagne accueille ses migrants" blijkt het ook dat:

"Les infrastructures allemandes destinées à loger les demandeurs d'asile sont à bout de souffle et les conditions se détériorent dans les centres d'accueil pour réfugiés qui sont surpeuplés. Une fois qu'ils ont rempli le formulaire de demande d'asile, les nouveaux migrants doivent séjourner pendant une durée maximale de trois mois dans un centre d'accueil temporaire. Ensuite, ils sont censés être transférés dans un centre d'hébergement prévu pour des séjours plus longs ou dans un appartement privé, selon les États. Or, à cause de la pénurie de logements de ce type, les migrants doivent rester plus longtemps dans des centres d'accueil temporaires de plus en plus surpeuplés »

(CatherinStupp, « L'Allemagne peine à loger un nombre croissant de demandeurs d'asile »).

Verder, stelt de verwerende partij stelt dat het van het AIDA rapport blijkt dat de verzoekers voor internationale bescherming wel problemen ervaren om toegang te hebben tot gezondheidszorg maar dat dit niet "dermate problematisch is dat een overdracht aan duistland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest" (zie bestreden beslissing).

Wat betreft de toegang tot medische zorgen, stelt de AIDA-rapport echter vast dat:

"The law restricts health care for asylum seekers to instances "of acute diseases or pain", in which "necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses." Furthermore, vaccination and "necessary preventive medical check-ups" shall be provided. The law further contains a special provision for pregnant women and women

who have recently given birth. They are entitled to "medical and nursing help and support", including midwife assistance. In addition, the law states that further benefits can be granted "if they are indispensable in an individual case to secure health". The term "necessary treatment" within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable. However, the wording of the law suggests that health care for asylum seekers must not be limited to "emergency care" since the law refers to acute diseases or pain as grounds for necessary treatment. Accordingly, it has been argued that a limitation of treatment to acute diseases is not in accordance with the

law. If chronic diseases cause pain, they have to be treated as well.³⁹⁰ There remains a dispute, however, as to what treatment is necessary in these cases, i.e. if the treatment of pain requires treatment of the causes of the chronic disease, or if a more cost-effective treatment option (usually medication) that eliminates the pain, at least temporarily, is sufficient. It has been reported that necessary but expensive diagnostic measures or therapies are not always granted by local authorities, which argue that only “elementary” or “vital” medical care would be covered by the law.³⁹¹ Even if a chronic disease is not causing pain momentarily, asylum seekers might still be entitled to treatment, if it is indispensable to secure health pursuant to Section 6(1) of the Asylum Seekers’ Benefits Act. Recently, some Regional Social Courts have argued that this provision must be interpreted broadly in accordance with the constitution. Thus, apart from a few exceptions, especially in the case of minor illnesses or short stays, a level of benefits must be established that corresponds to regular health insurance. A common problem in practice is caused by the need to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation, they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. Critics have pointed out that the ambiguity of the scope of benefits under the law leads to varying interpretations in practice from municipality to municipality and may result in bureaucratic arbitrariness by case workers at the social welfare offices, who usually have no medical expertise. The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services.” (p.97-98).

Het AIDA-rapport wijst er ook op dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers in Duitsland ingewikkelder is geworden:

Access to the labour market for asylum seekers has been subject to further restrictions in recent years. The applicable legislation was amended again in 2019 by the Skilled Workers’ Immigration Act (Fachkräfteeinwanderungsgesetz) which entered into force in March 2020. As a result, the regulatory system has become more restrictive and complex. Prior to March 2020, asylum seekers were barred from access to employment as long as they were under an obligation to stay in an initial reception centre. Outside these centres, they could be permitted to take up employment after having stayed in the federal territory for 3 months. (p.136)

On top of the restrictions mentioned above, there are additional limitations to the access to the labour market in practice. Firstly, asylum seekers have to apply for an employment permit each time they want to take up employment. To that end, they have to prove that there is a “concrete” job offer, i.e. an employer has to declare that the asylum seeker will be employed in case the employment permit is granted, and a detailed job description must be shared with the authorities.

Secondly, employment is only granted upon approval of the Federal Employment Agency. There are a few exceptions to this rule, e.g. for internships and vocational training. Such approval depends inter alia on a “review of labour conditions”, i.e. an examination of whether labour rights are complied with and whether wages correspond to regional standards.

The so called “priority review” which was previously applied in practice and which consisted in checking whether another job-seeker would be more suited for the position (i.e. German citizens or foreigners with a more secured residence permit) has been abandoned following the 2020 reform.

Recent statistics on the number of employed and unemployed asylum seekers are not available. Available statistics from the Employment Agency include the number of unemployed persons per nationality, without distinguishing on the basis of legal status. However, an analysis by the Institute for Employment Research finds that persons with a nationality of the main countries of origin of refugees and asylum seekers have been more severely impacted by the effects of Covid-19 than German or EU nationals.

Unemployment has risen to a much higher degree for this group in 2020, and they were more likely affected by short-time work schemes. (p.137-138)

Daarnaast getuigen verschillende persartikelen, maar ook rapporten van NGOs, van de slechte behandeling van migranten op het Duitse grondgebied:

- « German police registered a total of 609 attacks on asylum-seekers and refugees during the first half of 2019, according to the Neue Osnabrücker Zeitung. The newspaper cited an answer given by the German federal government in response to a question by the parliamentary group of the Left party. The crimes ranged from verbal insult and harassment to arson and dangerous bodily harm.” (DW, “Germany: Over 600 attacks on refugees in first half of 2019”, 5 september 2019, beschikbaar op <https://www.dw.com/en/germany-over-600-attacks-on-refugees-in-first-half-of-2019/a-50296504>).

- « Attacks on refugees, asylum seekers and those providing them with assistance, remained a matter of concern. In the first half of 2019, police recorded 609 attacks on refugees and asylum seekers, 60 attacks on refugee shelters, and 42 attacks against relief organizations and volunteers. Police authorities attributed the overwhelming majority of these attacks to perpetrators with a “right wing motivation.”

HRW, “Germany: Events of 2019”, December 2019 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/germany>,)

- « Bien qu’elles aient été moins nombreuses que les années précédentes, les attaques visant les réfugiés et les demandeurs d’asile restent préoccupantes. Au cours du premier semestre de 2018, la police a enregistré 627 agressions à l’encontre de réfugiés et de demandeurs d’asile en dehors de chez eux, et 77 attaques visant des foyers d’accueil de réfugiés.

Les manifestations xénophobes organisées en août dans la ville de Chemnitz, déclenchées par le meurtre d'un Allemand qui aurait été commis par deux ressortissants étrangers et qui a été exploité par l'extrême droite, ont été le théâtre de violences, notamment d'attaques contre des personnes perçues comme étant « non allemandes » Human Rights Watch, « Allemagne – Evénements de 2018 – Section du chapitre UE » (beschikbaar op : <https://www.hrw.org/fr/worldreport/2019/country-chapters/326081>):

- « Often enough, the rejection of Islam manifests itself in the form of vandalism or violence. Statistics from the German Interior Ministry show there were at least 950 attacks on Muslims and mosques last year. That includes hate speech in the internet, but also threatening letters and Nazi symbols or slogans daubed on buildings. In almost all of these cases, it is assumed that the perpetrators had right-wing extremist motives. Many Germans make little effort to differentiate between Islam and Islamism. Muslims are constantly under pressure to justify themselves, even if they have fully integrated into German society. That, too, leads to a situation in Germany in which many feel like the country that they call home is being taken away from them. The fear in Hanan Kayed swells again after every single terrorist attack - each time a self-proclaimed Islamic State stooge shoots or stabs people - or drives a semi-truck into a crowd. When that happens, she says, she would rather just curl up into a ball and stay in her apartment until things have quieted down. » (The Spiegel, "The Changing Face of the Country",

19 avril 2018, beschikbaar op <https://www.spiegel.de/international/germany/germanyand-immigration-the-changing-face-of-the-country-a-1203143.html>).

- « Selon la fondation de lutte contre le racisme et l'antisémitisme Amadeu Antonio, les chiffres réels seraient toutefois bien plus importants. L'organisation estime que de nombreux cas n'ont pas été enregistrés et que d'autres ont été mal catégorisés par la police, faussant ainsi les statistiques.

Ce constat est partagé par l'ONG d'aide aux migrants Pro Asyl, dont les bases de données montrent des écarts considérables avec les statistiques officielles. Si la tendance générale est à la baisse, le nombre d'actes violents est resté quasiment aussi élevé qu'en 2020. Plus de 200 agressions physiques et attaques contre des centres d'accueil ont été commises l'an dernier.

Dans la plupart des cas, les demandeurs d'asile ont été attaqués alors qu'ils se trouvaient à l'extérieur de leur centre. Certains agresseurs ont eu recours à des explosifs, à des armes ou ont provoqué des incendies. Plus de 150 personnes ont été blessées dans ces attaques, selon le ministère de l'Intérieur. Dans le même temps, les autorités ont enregistré une vingtaine d'agressions contre des organisations d'aide aux migrants et leurs bénévoles l'an dernier. »

(<https://www.infomigrants.net/fr/post/38779/allemande--le-nombre-dagressions-dedemandeurs-dasile-en-baisse-en-2021>)

- « Les attaques contre les abris de réfugiés en Allemagne ont considérablement augmenté ces derniers mois, selon la réponse du gouvernement à une question parlementaire du parti d'opposition Die Linke.

Au cours des deuxième et troisième trimestres de cette année, 46 attaques de ce type ont été signalées dans tout le pays, bien plus qu'au cours de la même période les deux années précédentes.

D'avril à juin, les autorités ont enregistré 33 faits à motivation politique lors desquels "l'hébergement lui-même a été la scène du crime ou la cible directe de l'attaque". Treize autres cas ont été recensés de juillet à septembre.

Le gouvernement allemand a indiqué avoir enregistré 36 attaques au total au cours des deuxième et troisième trimestres de 2021, et 39 en 2020. L'année dernière, 70 attaques contre des refuges pour demandeurs d'asile ont été comptabilisées. Ce nombre devrait être dépassé d'ici la fin de l'année.

L'ampleur du phénomène reste cependant loin de l'apogée de violence observée en 2015, lorsque plus de 1.000 attaques contre des logements de réfugiés avaient été recensées dans toute l'Allemagne. » (Rtbf info, "Les attaques Les attaques contre les abris pour réfugiés se multiplient en Allemagne", 08.11.2022, disponible sur :

<https://www.rtbf.be/article/les-attaques-contre-les-abris-pour-refugies-se-multiplient-en-allemande-11100719>.)

- « Germany registered 1,606 attacks on refugees and refugee shelters last year, authorities announced on Tuesday. The Interior Ministry released the figures in response to a parliamentary question by the opposition Left Party. Nearly 200 people were injured in the attacks, mostly committed by right-wing extremists, according to the ministry. Far-right suspects also targeted 67 refugee organizations and volunteers helping asylum seekers.

More than 1,600 offenses recorded by the police last year included physical assaults targeting refugees, verbal slurs, threatening letters, damage to property, and arson attacks on refugee shelters. Left Party lawmaker Ulla Jelpke said despite the coronavirus health crisis and lockdown measures that restricted public life for much of the year, far-right extremists continued their violent attacks on refugees.

"Racism in the country knows no lockdown. The number of attacks on refugees last year in Germany actually rose further," she said in a written statement. Germany is currently hosting nearly 1.7 million refugees, most of whom are Syrians who fled their country due to civil war and arrived in the country between 2014 and 2016.

The country witnessed growing xenophobia and anti-migrant hatred in recent years, fueled by the propaganda of neo-Nazi groups and the far-right Islamophobic Alternative for Germany (AfD) party. » (Ayhan Simsek, A.A., « More than 1,600 attacks on refugees in Germany in 2020 », 02.03.2021,

<https://www.aa.com.tr/en/europe/more-than-1-600-attacks-on-refugees-in-germany-in-2020/2162416>, pièce)

- « Quelques jours après la démonstration de force de l'extrême droite réclamant le départ des étrangers, un migrant a été tabassé en rentrant chez lui. La police affirme que l'agression est de nature xénophobe » (Le Figaro, « Allemagne : un migrant victime d'une agression raciste », 30 août 2018 :

Beschikbaar op <http://www.lefigaro.fr/international/2018/08/30/01003-20180830ARTFIG00060-allemanne-un-migrant-victime-d-une-agressionraciste.php>).

In dit verband een rapport van Amnesty International wijst erop dat de bescherming tegen die racist geweld niet genoeg is:

« l'inefficacité de la réaction des autorités face à la nette augmentation des crimes de haine à travers l'Allemagne – notamment des attaques contre des centres d'accueil pour personnes en quête d'asile ». « les crimes violents à caractère raciste commis contre des minorités raciales, ethniques ou religieuses ont [globalement] augmenté de 87 %, passant de 693 en 2013 à 1 295 en 2015 ». In het verslag wordt benadrukt dat « « tout au long de l'année 2015 on a relevé chaque semaine jusqu'à six manifestations contre les réfugiés » (Amnesty International, « L'Allemagne ne fait pas le nécessaire pour combattre la montée des crimes de haine », 9 juin 2016

<https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/hausse-spectaculaire-des-crimes-dehaine-en-allemanne>).

In zijn beslissing beweert de Vreemdelingendienst dat het beginsel van non-refoulement in Duitsland is geëerbiedigd. Uit de AIDA-rapport blijkt echter duidelijk dat de Duitse autoriteiten mensen beletten de grens over te steken en hen uitwijzen zonder hun beschermingsbehoeften te hebben onderzocht, hetgeen een volledige schending is van het beginsel van non-refoulement (blz. 20-21):

“Since 2013, asylum seekers should not be sent back to neighbouring countries without their applications for international protection having been registered. It is not clear, however, whether this practice is applied in all cases: even if migrants have crossed the border - which is defined as a 30 km strip on the basis of a legal fiction laid down in the Residence Act - they have not necessarily entered the territory,¹⁵ and it is possible that a removal to the neighbouring state (Zurückweisung) is still carried out at this point.

In recent years, Germany has regularly re-introduced border controls at its borders with Austria. Media reports from 2016 suggest that, at the Austrian-German border, people were immediately sent back to Austria, although it had not been clarified whether they intended to apply for asylum in Germany.¹⁶ In response to an information request, the Federal Police stated that persons who had applied for asylum had not been returned on the basis of national law or on the basis of the readmission agreement with

Austria. However, in the same statement the Federal Police mentioned that there had been returns of people who had asked for asylum in Germany but were returned to other Member States of the Dublin Regulation. The Federal Police did not provide information on the number of such cases. It claimed that the BAMF had not been carrying out Dublin procedures in these cases but had been involved in these returns by determining the responsible Member State under the Dublin Regulation. The Federal Police also claimed that procedural guarantees, in particular access to an effective remedy as regulated in the Dublin Regulation, were provided to in these return procedures.¹⁷ The government clarified in 2017 that Dublin procedures at the borders are conducted by the BAMF (see Dublin: Procedure).

In 2018, following a heated political debate, a new procedure was introduced which enables the Federal Police to refuse entry at the border. This procedure is based on administrative regulations only; i.e. no legislative changes were implemented. In 2019, it was only applied to the Austrian-German border, as this was the only border where controls took place. The current temporary re-introduction of border controls with Austria is valid until 11 November 2020. The aim of the new approach is to facilitate the immediate removal of persons who have already applied for asylum in a southern European country with which Germany has concluded a special readmission agreement; namely Spain and Greece. »

Andere bronnen bevestigen dat Duitsland het beginsel van non-refoulement niet systematisch respecteert:

- Human Rights Watch, « Allemagne – Événements de 2018 – Section du chapitre UE » (beschikbaar op : <https://www.hrw.org/fr/world-report/2019/country-chapters/326081>, stuk 15):

« Les ONG ont critiqué certains aspects du système allemand d'expulsion après le signalement d'une série de cas où des demandeurs d'asile avaient été renvoyés dans leurs pays d'origine alors que leurs dossiers étaient encore en instance, notamment celui d'un Tunisien expulsé en dépit d'une ordonnance d'un tribunal bloquant son transfert en raison de risques de torture ».

- Le Parisien, « L'Allemagne et l'Espagne veulent aider le Maroc à refouler les migrants loin des côtes », 11 août 2018 (disponible sur : <http://www.leparisien.fr/politique/l-allemanne-et-l-espagne-veulent-aider-le-maroc-a-refouler-les-migrants-loin-des-cotes-11-08-2018-7850115.php>):

« Les autorités marocaines ont commencé à éloigner du nord du pays les candidats à une vie meilleure en Europe, souvent originaires d'Afrique subsaharienne.

Alors que l'Espagne est devenue cette année la première porte d'entrée en Europe par la mer de clandestins, le nouveau dirigeant espagnol, le socialiste Pedro Sanchez et la chancelière conservatrice allemande, Angela Merkel, ont affiché samedi en Espagne leur entente sur la question migratoire.

Si un accord entre les deux pays vient d'entrer vigueur (lire ci-dessous), tous deux plaident pour une aide européenne pour aider le Maroc à contrôler ses frontières. Plus de 23 000 migrants sont arrivés par la mer en Espagne depuis le début de l'année, selon le dernier bilan de l'Organisation internationale pour les migrations (OIM). Ces derniers jours, les autorités marocaines ont d'ores et déjà chassé les migrants de campements ou logements dans le nord du royaume ».

Door geen rekening houden met deze verschillende bronnen, heeft de tegenpartij haar beslissing niet rechtsgeldig gemotiveerd, in strijd met artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verschiedende bronnen van openbare en objectieve informatie wijzen in dit verband op een aanscherping van de Duitse asielprocedure:

- "According to a ruling by the Osnabrück Social Court (Sozialgericht), asylumseekers can have their cash benefits cut if they have already applied for asylum in another EU country. Cities and counties may reduce cash benefits to an asylumseeker according to a ruling by the Osnabrück Social Court if they have already applied for asylum in another country. The court in a ruling on Tuesday rejected the lawsuit of a Sudanese against the reduction in his benefits by the Osnabrück district. He had first applied for asylum in France. It is crucial that the asylum application made in Germany is inadmissible, since the country of first entry into the EU is responsible for an asylum application according to the so-called Dublin procedure, the court said. The reduction in benefits could be seen as a way to pressure the affected to voluntarily return to France. (Casefile: AZ: S 44 AY 76/19 ER)" (African Courrier, "Germany: Court allows reduction in asylum-seeker's benefits to make them leave", 11 maart 2020, beschikbaar op <https://www.theafricancourier.de/seeking-asylum-in-germany/germany-courtallows-reduction-in-asylum-seekers-benefits-to-make-them-leave/>).

- HRW, "Germany: Events of 2019", December 2019 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/germany>):

« A package of federal immigration and asylum law changes in June 2019, negatively impacted rights. NGOs criticized reductions in social benefits and the grounds for detaining migrants pending deportation, long with the continued use of prisons for immigration detention. Separate amendments to deportation law, which entered force in August, limited the ability of rejected asylum seekers who cannot be removed to work or study."

- RFI, « Allemagne : une nouvelle loi sur l'immigration pour faciliter les expulsions », 17 avril 2019 (beschikbaar op: <http://www.rfi.fr/europe/20190417-allemande-une-nouvelle-loi-immigration-faciliter-expulsions>):

« L'Allemagne vient d'adopter, ce mercredi 17 avril au matin, en Conseil des ministres, quatre nouveaux projets de loi sur l'immigration. Deux d'entre eux visent à faciliter l'intégration de réfugiés. Celui qui veut faciliter les expulsions de demandeurs d'asile déboutés suscite des polémiques en raison des mesures prévues. (...)

La nouvelle loi prévoit également la possibilité de placer les personnes concernées dans des prisons normales en attendant leur expulsion, les places dans les centres de rétention spécialement créés pour cela étant largement insuffisantes. Une mesure qui provoque des polémiques notamment à droite, car elle est contraire au droit européen estimant que cela n'est possible que si les personnes concernées constituent un danger pour la sécurité ».

- Dw, « L'Allemagne enregistre une baisse des demandes d'asile », 23 janvier 2019 (beschikbaar op: <https://www.dw.com/fr/lallemagne-enregistre-une-baisse-desdemandes-dasile/a-47202764-0>):

« Un nouveau rapport présenté par Berlin confirme une baisse du nombre de demandes d'asile. Le ministre allemand de l'Intérieur estime que l'Allemagne "reprend de plus en plus la main sur l'immigration". 185.000 demandes d'asile ont été enregistrées en Allemagne en 2018. C'est ce qu'a indiqué Horst Seehofer ce mercredi matin. Le ministre allemand de l'Intérieur s'est félicité d'une baisse de 16% par rapport à l'année précédente.

La Syrie, l'Afghanistan, l'Irak et l'Iran figurent parmi les principaux pays d'origine des demandeurs d'asile, alors que le taux de protection a atteint 35% en 2018. En 2017, celui-ci était encore de plus de 43%. Un plafond limité à 220 000 demandeurs d'asile par an.

L'entrée de M. Seehofer au gouvernement en mars 2018 semble avoir joué sur cette tendance baissière. Depuis son accession au poste de ministre de l'Intérieur, la politique migratoire allemande s'est considérablement durcie, notamment depuis que l'Allemagne s'est fixée pour objectif de n'accueillir qu'entre 180.000 et 220.000 demandeurs d'asile par an.

Ce matin à Berlin, M. Seehofer s'est félicité du recul continu du nombre d'arrivants en Allemagne. Selon lui, "les mesures politiques prises dans le passé ont eu l'impact souhaité. Nous reprenons de plus en plus en main l'immigration, nous avons rétabli l'ordre et des règles claires ont été mises en application."

Un environnement administratif hostile Cet objectif de limiter le nombre de demandeurs d'asile à 220.000 reste très critiqué, notamment de la part des centres d'aide aux migrants, qui notent ces derniers mois de plus en plus de difficultés pour déposer une demande d'asile. C'est le cas de Tanya Diem, directrice du Okumenischer Helferkreis de Sandhausen, un cercle qui soutient les migrants dans leurs démarches administratives : 'Tout ce qui valait il y a encore quelques années, avant que Horst Seehofer ne soit là, ne sont plus d'actualité. Les démarches sont souvent très complexes, déroutantes pour ceux qui ne les connaissent pas et extrêmement longue' ».

- Euronews, « Les migrants ne sont plus autant les bienvenus en Allemagne », 30 juillet 2018 (beschikbaar op <https://fr.euronews.com/2018/07/27/les-migrants-ne-sont-plus-autant-les-bienvenus-en-Allemagne>):

« En 2015, des milliers de migrants venus du monde entier arrivaient en Hongrie et Autriche, puis se dirigeaient vers leur destination de choix : l'Allemagne, alors réputée pour sa politique d'accueil généreuse. Trois ans ont passé. Euronews retourne en Bavière, l'une des principales portes d'entrée du pays. Sur place, l'heure est à un renforcement des contrôles et à une application plus stricte des mesures d'expulsion. Une

démarche qui trouve un écho au niveau fédéral. (...) Christian Erntl nous raconte qu'un soir vers 23h, des migrants ont sonné à la porte de chez lui : "Un groupe d'environ 20 personnes a sonné à notre porte, c'était une famille de Syrie : les batteries de leur portable étaient déchargées et ils nous ont demandé s'ils pouvaient utiliser notre téléphone," explique-t-il avant de nous montrer un endroit en particulier dans la forêt voisine du village : "Tout le long du chemin d'ici jusque vers la forêt, il y avait des sacs et des vêtements abandonnés partout," dit-il. Il explique avoir trouvé des documents déchirés et brûlés : "Ils font ça pour éviter qu'on les renvoie vers la Grèce ou la Hongrie, les pays où ils ont été enregistrés pour la première fois en arrivant dans l'Union européenne, ils veulent être enregistrés pour la première fois en Allemagne pour pouvoir rester ici," fait-il remarquer.

Quant à la politique migratoire, voici ce qu'elle devrait comporter selon lui : "Il devrait y avoir des contrôles à la frontière pour vérifier qui entre dans notre pays, qui est habilité à recevoir l'asile, qui a besoin d'assistance, qui n'en a pas besoin. Ceux qui quittent leur pays pour des raisons économiques, qui viennent en Allemagne juste pour gagner de l'argent," poursuit-il, "devraient être renvoyés chez eux et ce doit être fait à la frontière. » (...)

L'Allemagne est en train de durcir sa législation en matière d'accueil avec le récent accord conclu entre Angela Merkel et le parti bavarois CSU, la Bavière étant en première ligne pour réclamer le renforcement des contrôles aux frontières. Son gouvernement le fait déjà ».

Dit is niet alleen een belangrijke tekortkoming van het Duitse asielstelsel die aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het recht van asielzoekers niet te worden onderworpen aan een maatregel die in strijd is met artikel 3, maar het is ook van invloed op het recht op een eerlijk proces, zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM, en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bepaald door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door geen rekening te houden met deze beschikbare informatie, schendt de verwerende partij zijn motiveringsplicht.

Zonder adequate juridische hulp kan het dus zeer moeilijk te worden om internationale bescherming te krijgen, onafhankelijk van het herkomst of het relaas. De tekortkomingen van het Duitse opvangstelsel zijn door de tegenpartij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Duitse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikelen 3 en 6 EVRM.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de tegenpartij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen. De verwerende partij schendt ook artikelen 3 en 6 EVRM, artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening, en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen."

Als bijlage bij zijn vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voegt verzoeker niet alleen de beslissingen van de (gemachtigde van de) staatssecretaris en eerder aan de Raad overgemaakte verzoekschriften (Verzoekschrift, bijlagen 1-7), maar ook een verslag van een medische consultatie in de spoeddienst van 15 januari 2025 (Verzoekschrift, bijlage 8).

2.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.2.2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, §1 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek "met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt" met het oog op "het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek". Artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

2.2.2.5. Uit het Eurodac-zoekresultaat van 13 februari 2024, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 17 november 2022 in Zagreb (Kroatië), op 24 november 2022 in Ljubljana (Slovenië) en op 14 maart 2023 in Heidelberg (Duitsland) geregistreerd werden, allemaal in het kader van een verzoek om internationale bescherming. De gemachtigde van de staatssecretaris vroeg op 27 februari 2024 de terugname aan alle betrokken Lidstaten van de Dublinzone. De Duitse autoriteiten stemden op 28 februari 2024 in met de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU. Bijgevolg is Duitsland de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het laatst ingediende verzoek om internationale bescherming waardoor verzoeker zich moet aanmelden bij de Duitse autoriteiten.

2.2.2.6. Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omwille van systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem.

2.2.2.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden* en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), *J. K. en anderen v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een

dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85). De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of

vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92). Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.2.2.8. Met betrekking tot zijn persoonlijke situatie, verklaarde verzoeker ter gelegenheid van het zogeheten Dublin-interview, dat op 23 februari 2024 van hem werd afgenomen, dat hij specifiek in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen omdat hij een veilig land zocht waar hij bescherming kon vinden. Hij stelde ook dat hij ziek is en medische zorgen zocht. Verzoeker gaf ook te kennen een beetje Frans te spreken zodat hij zich hier beter zou kunnen integreren. Verzoeker verklaarde dat er in Duitsland Burundezers waren die hem bedreigden en daarom vreest voor zijn veiligheid. Daarnaast beweert hij dat hij er moeilijk toegang kreeg tot medische zorgen en geen Duits beheerst. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand stelde verzoeker ten slotte dat hij pijn had in zijn buik en op 27 maart 2024 een onderzoek (echo) gepland had in het ziekenhuis, maar dat hij niet wist wat er scheelde.

Als bijlage bij zijn vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, voegde hij een verslag van een consultatie via de spoeddienst in het ziekenhuis van Lobbes van 15 januari 2025 (Verzoekschrift, bijlage 8). Hieruit blijkt dat hij problemen kent met plassen, koorts heeft en buikpijn ervaart ten gevolge van een acute prostatitis die met antibiotica zal worden behandeld.

2.2.2.9. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat de veiligheid die hij in België ervaart en zijn betere integratiekansen door de kennis van het Frans ertoe leiden dat een overdracht naar Duitsland onmogelijk is. Verzoeker levert ook geen enkel begin van bewijs aan van bedreigingen door andere Burundezers in Duitsland. Zelfs indien verzoeker aldaar belaagd zou worden door andere Burundezers, zoals hij beweert, toont hij niet aan dat de Duitse overheid niet bij machte zou zijn om hem adequate bescherming te bieden.

Wat verzoekers beweerde medische problematiek betreft, dient eerst en vooral te worden aangestipt dat verzoeker eerder geen medische documenten had aangeleverd die toelieten zijn gezondheidstoestand precies in te schatten. Tijdens het Dublin-interview verklaarde verzoeker zelf dat hij niet wist wat hij precies mankeerde, maar hij toont thans niet aan dat hij vooraleer de bestreden beslissing werd genomen een diagnose heeft laten stellen. Slechts in het kader van onderhavige procedure legt verzoeker een medisch attest neer (Verzoekschrift, bijlage 8), dat van 15 januari 2025 dateert. Het betreft een verslag van een consultatie op de spoedafdeling van het ziekenhuis van Lobbes, die werd georganiseerd vanuit het gesloten centrum, naar aanleiding van een aantal pijnklachten van verzoeker. Uit dit medisch getuigschrift kan geenszins worden opgemaakt dat verzoeker een medische problematiek zou vertonen die een overdracht naar Duitsland onmogelijk zou maken. Er werd immers enkel een prostatitis vastgesteld, maar hij maakt niet aannemelijk dat de behandeling van deze ontsteking door middel van antibiotica, voor zover deze thans nog actueel zou zijn, niet zou kunnen worden verdergezet in Duitsland. Uit het consultatieverslag blijkt helemaal niet dat verzoekers medische problematiek dermate ernstig is dat Duitsland niet langer verantwoordelijk geacht kan worden voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.2.2.10. Voorts gaat verzoeker in zijn middel in op de algemene situatie in Duitsland op basis van landenrapporten en persberichten, maar hij betreft deze algemene landeninformatie niet op zijn persoonlijke situatie als Dublin-terugkeerder in het kader van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

Verzoeker betoogt in zijn middel in wezen dat het Duitse asielstelsel systeemfouten vertoont. Hij verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met de meest recente en objectieve informatie waarbij hij verwijst naar het rapport van de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE), opgenomen in de *“Asylum Information Database”*: Paula Hoffmeyer-Zlotnik en Marlene Stiller e.a., *“Asylum Information Database – Country Report: Germany – 2022 update* van 6 april 2023 (hierna: AIDA-rapport). De gemachtigde van de staatssecretaris maakte echter bij het opstellen van de bestreden beslissing op 14 maart 2024 gebruik van ditzelfde rapport omdat dit destijds de meest recente versie betrof van het zogeheten AIDA-rapport. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt bijgevolg geen onzorgvuldigheid worden verweten.

Verzoeker klaagt zich in een eerste middelonderdeel over de problemen die verzoekers om internationale bescherming in Duitsland kennen indien de accommodatie waar zij worden ondergebracht zich in een afgelegen gebied bevindt en zij zich over een grote afstand moeten verplaatsen als zij een afspraak hebben. Verzoeker zal blijkens het terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten worden overgedragen op de Luchthaven van Frankfurt en zal zich nadien moeten aanmelden in Bochum. Verzoeker zal dus in een stedelijke context terecht komen en toont niet aan dat hij in Regensburg of Garmisch zal terecht komen of zich naar een zogeheten ‘Dependance’ zal moeten begeven. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat er tussen Frankfurt en Bochum geen verbindingen met openbaar vervoer zouden bestaan zodat hij niet concreet maakt dat hij met de problemen zal worden geconfronteerd die een centrum op een afgelegen locatie met zich meebrengt.

In een tweede middelonderdeel bespreekt verzoeker de moeilijke toegang tot de private woningmarkt in Duitsland. Deze problematiek heeft evenwel hoofdzakelijk betrekking op statushouders, die daardoor noodgedwongen langer in het opvangnetwerk verblijven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat ook Dublin-terugkeerders, die in het kader van de Verordening 604/2013/EU naar Duitsland overgedragen worden, met deze problemen zouden worden geconfronteerd. In het AIDA-rapport wordt trouwens uitdrukkelijk bevestigd, zoals bovendien ook in de bestreden beslissing wordt weergegeven, dat er voor Dublin-terugkeerders geen problemen rijzen om opnieuw toegang te krijgen tot de asielpprocedure en dat zij geen andere problemen tegenkomen in het kader van de transfer naar Duitsland (AIDA-rapport, p. 64).

Het gegeven dat de leefomstandigheden in bepaalde asielcentra in Duitsland verslechterden door de grote instroom als gevolg van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, dat verzoeker belicht aan de hand van een aantal citaten, houdt niet in dat een overdracht naar Duitsland automatisch strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker citeert hierbij ook een persartikel waarin gesteld wordt dat verzoekers om internationale bescherming als gevolg van de verhoogde instroom, langer in de tijdelijke onthaalcentra dienen te verblijven alvorens door te stromen naar centra die voor meer langdurige opvang voorzien zijn. Verzoeker toont evenwel niet aan dat Dublin-terugkeerders ook door deze conjuncturele problemen getroffen worden en toont ook al niet aan dat deze conjuncturele problemen *anno* 2025 nog actueel zouden zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op problemen die in Duitsland zouden rijzen inzake toegang tot (kosteloze) juridische bijstand, maar hij maakt niet aannemelijk dat het voorwaardelijke karakter van bepaalde juridische bijstand tot gevolg heeft dat een overdracht aan Duitsland een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast rijzen er volgens verzoeker hoofdzakelijk problemen inzake toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland. Verzoeker toont echter niet aan dat het beperken van de gezondheidszorg tot de zogeheten 'dringende medische hulp' niet conform zou zijn met de mensenrechtelijke standaarden. In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering slechts in "zeer uitzonderlijke omstandigheden" een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, met name wanneer er sprake is van levensgevaar of wanneer er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. (cf. EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker toont met het reeds besproken consultatieverslag van 15 januari 2025 (Verzoekschrift, bijlage 8) niet aan dat hij in levensgevaar verkeert of dat hij een risico loopt omdat de behandeling niet toegankelijk zou zijn in Duitsland.

Verzoeker wijst ook op een aantal belemmeringen op het vlak van sociale en economische rechten. Uit het reeds genoemde AIDA-rapport leidt verzoeker af dat er beperkingen zijn op het recht op arbeid en dat sociale rechten in bepaalde situaties kunnen worden ingeperkt. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij actueel in België tewerkgesteld zou zijn of uitgebreide sociale rechten zou genieten, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat de beperkingen die de Duitse wetgeving voorziet inzake toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers een reductie zouden inhouden van zijn sociale rechten. Bovendien kan verzoeker niet overtuigen dat in de wetgeving voorziene beperkingen inzake toegang tot de arbeidsmarkt en uitbreiding van detentiemogelijkheden automatisch aanleiding zouden geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan Duitsland.

Vervolgens citeert verzoeker in zijn middel informatie van onder andere DW, Der Spiegel, Human Rights Watch, infomigrants, een persbericht (RTBF, 8 november 2022), een artikel van het Turkse persagentschap AA en een artikel uit Le Figaro betreffende racistisch geïnspireerde aanvallen op migranten en asielzoekers in Duitsland en het xenofobe klimaat aldaar. In zoverre verzoeker een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert omwille van racistische of xenofobe geweldsincidenten in Duitsland, dient te worden aangestipt dat hij niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Duitsland reeds het slachtoffer was van dergelijke voorvallen. Door te wijzen op de toename van xenofobe gevoelens in Duitsland, die overigens in gans West-Europa merkbaar zijn en van algemene aard zijn, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat een terugkeer naar Duitsland in zijn individuele geval een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken. Uit een artikel over de stijging van het aantal haatmisdrijven in Duitsland en de gebrekkige doeltreffendheid van de repressie uit 2016, kan niet worden opgemaakt dat de Duitse overheidsinstanties vandaag de dag zouden verzuimen bescherming te bieden in geval hij het slachtoffer zou worden van bepaald xenofobe uitingen of gedragingen.

Waar verzoeker in een volgend middelonderdeel op basis van het AIDA-rapport en enkele andere bronnen meent dat Duitsland het beginsel van non-refoulement niet zou respecteren, en verzoekers om internationale bescherming zou uitwijzen zonder hun behoefte aan bescherming te onderzoeken, dient te worden gewezen op de situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder waarbij de Duitse autoriteiten zich akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU. Dit leidt ertoe dat Duitsland krachtens artikel 18.2, eerste lid van de Verordening 604/2013/EU verplicht is het verzoek

om internationale bescherming te behandelen of de behandeling ervan af te ronden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten verzoeker zouden kunnen uitwijzen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn eventuele nood aan internationale bescherming. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat geen rekening werd gehouden met een geval waarin een Tunesiër werd uitgewezen of met hulp aan Marokko om de Schengenbuitengrenzen te bewaken.

Tenslotte bespreekt verzoeker op basis van een aantal internetartikels enkele wetswijzigingen in Duitsland die tot gevolg zouden hebben dat de vasthouding en verwijdering van vreemdelingen vergemakkelijkt wordt en het aantal asielaanvragen wordt teruggedrongen, maar hij toont niet aan dat deze wetgevende initiatieven tot gevolg hebben dat een overdracht in het kader van de Verordening 604/2013/EU niet langer mogelijk zou zijn.

In fine betoogt verzoeker dat er onvoldoende onderzoek werd verricht naar een mogelijke schending van artikel 3 en 6 van het EVRM en 47 van het Handvest, dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd en dat het de taak was om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker kan echter op deze punten, gelet op wat voorafgaat, niet worden gevolgd.

2.2.2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 4 en 47 van het Handvest. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18.1, b) en 22 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker toont geen onzorgvuldigheid, motiveringsgebrek of kennelijke beoordelingsfout aan.

Het aangevoerde enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Het verzoekschrift van 9 april 2024 bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting:

“Gelet op het voorafgaande, heeft de verzoeker het recht dat zijn asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS.

Volgens Uw Raad:

« Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure où une décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij zijn verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien hij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoeker in geval van overbrenging naar Duitsland een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 EVRM te worden behandeld.”

2.2.3.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoeker mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.2.3.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.3.4. Uit de bespreking van de middelen is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Duitsland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Hij maakt niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten, die krachtens artikel 18.2, eerste lid van de Verordening 604/2013/EU verplicht zijn het verzoek om internationale bescherming op zijn merites te beoordelen, deze verplichting

naast zich neer zouden leggen. Bijgevolg is er geen sprake van een 'evident' nadeel zoals bedoeld in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Verzoeker heeft voor het overige zijn nadeel onvoldoende gespecificeerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

F. TAMBORIJN